

מירון ח. איזקסון

בן שמונים

איש בן שמונים
ראיתיו מתאבל על אמו
שמתה פעם אחת
ביום זה שכבר היה.

בקש לומר זכרה
ובגדיו מוכנים כמו שפתי תינוק
עם נשוק, עם כסוי ועם רעד
הכל ודאי יהיה מוכן.

לא ראיתי עד היום אבלו
לא במות בנו. לא בפרוק ביתו,
ראיתיו מתאבל על אמו
ומיד מסלק מחדש את לבו.

אח ואחות

כל הפתחים נסגרים
כשאח רוקד עם אחות
ואהבה נשארת לשתיק.

אחר כך ממשיכים לחלק
מתבואים, כוכב, ראיות
וכפתורים עם קצה של חבה.

בחדר אחד גדל ילד
אומר אותיות וקבוצ,
רק בדברים פשוטים
אפשר לדייק
כמו נגון שמצליח.

בחדר שני גבהה לו אחות
טרם מובנים איבריה,
הילד מביא לה קשרים
משרוכים ועד כח.

הם מסמנים לעצמם ימים
לדעת מבנה של שטיח,
מחבקים קרבה וילדות
כאנשים שסימו לתכות.

אנדד אלדן

כחבורה מנחיריה יורה התעורר למראה
נהרה רוה רעד נושם חשכה כעשן שטחי שנה
שלוים משלהב מש שמועות מותה של השמש חש שמים
נשחטים נשך מחשבות משכיחות בחשאי כשתי ירד לראות
איה ורידי הבקר נסגרים במדרון החר אולי בין הסלעים
ילד על לבו נלחם שח סוד סמוי ספוג ביסודות מסכן למסמר
בסמיכות לסדר גוסס אין על מי לסמוך גם ספוקם גוסס
ספורם מסמס נגסו נסגרים בסגריר הצהרות צמחו בצהרי צל
הצרות מפלת פצעי פרישה פה פגוע פגם אין מרפא רק הוא
הכלב שנשלח לנשוך לדלות נולד לבד מגלה מגלה ברגליו

כבין זרים נהר לזוז עזוב בזרוע עזם
זורעים מזמות בעזרת עזו וזמרת יה
אני מאזין לאזהרות המואזין בעזה בזכותו
זכותה עזה לעז לזרוק ועקותיה בחזה המחזיק
בגרונה, אני זוכר איה למחרת היום ההוא
כעזים פזיזות חזרנו מעזה בזמר עליו לא כזרים
לבושים ככובשים, בלילה לאדם מלים כושלות
אליו לאור הלכנה בהמלה נלהבת היא לא
הלומה לא נתנה לתעות בטעות כאלו ליל
התקדש חג ההלה שלה אדמה כדם שלחה אותנו ללכת
כמו בלויה מחלשה המלים מלמלו אש, אשלויות

ללא אזהרה בזוגית הזוהרת חזותו הונה
נגזו כל שהיה הזוי גנוז בחג הזה גז, תור
נרגז זר לזהותו מתאכזר חורז זה לא זה הוא
על אחיו גז
בגרזנו בחג הגז

רעה כבאר רעבוננו גוהר לשבור שבר
גר פריב בורות כרועי גרר נגרר לחרבות
רעיתו בפאר תורתם. רות אמרת קרבי קרבנם
שירתם הפרשה של האפל ופשרה ליל ללא הלה
הגן נעול הגדר נואקת שני על המנעול כעל חבל
לפעמים במפרש סופה סוחפת דחף מעופף
כרחף גו ופה המלטף כפלא נוטף ופניה הרפויית
המגע המרגיע רגעי געגוע ענה גן ענג
נלפת לפיה גל נבלע לוחש חלשה ולש בלשון
חש רחש השתיקה בשניה נשוקה ומשתוק
בשביה קשובה שבה לשברון בשקט שוכה: